

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۱۵ جنوری ۲۰۲۳

یونس نگاه

آیا اعمال فشار بر طالبان باعث اصلاح خواهد شد؟

با آن که طالبان در تلاش ایجاد یک دولت مستبدند، وزارتخانه‌هایی دارند و در چوکی‌ها و دستگاه‌های طرح شده برای یک دولت ملی تکیه زده‌اند و از جامعه جهانی نیز خواستار رسمیت اداره خود می‌باشند، اما نمی‌توانند در چوکات یک دولت عمل کنند. از این رو ابزاری که برای تحت فشار قرار دادن یک دولت ملی لازم است، برای وادار ساختن امارت طالبان به عقب‌نشینی در سیاست‌های ضدبشری‌اش مؤثر تمام نمی‌شود. رهبری طالبان برای «امارت» جایگاه فراتر از دولت قابل‌اند و خود را به هیچ مرجعی پاسخگو نمی‌دانند؛ نه مردم را در چنان جایگاهی می‌دانند و نه ملل متحد را. مقام‌های آن گروه، خود را موظف به دولت‌زدائی می‌دانند و می‌کوشند امارتی بنا کنند که در آن عرضه خدمات به مردم اصل نیست، قانون و رأی مردم ارزش ندارند و نظام بین‌الملل فاسد و دشمن تلقی می‌شود. لغو قوانین و وضع محدودیت بر اقشار مختلف افغان‌ها، به خصوص زنان، در راستای تخریب بنیادهای حداقلی نظام شهروندمحور و بازتعریف جایگاه مردم به‌عنوان رعیت امیر است.

استدلالی را که اعضای شورای امنیت ملل متحد، سازمان‌های حقوق بشری و مدافعان حقوق زن برای لزوم بازگشائی مکاتب و دانشگاه‌ها مطرح می‌کنند، اثر مورد انتظار را بر رهبری طالبان نمی‌گذارد. لذا، فشاری که بتازگی از آن در اجلاس شورای امنیت ملل متحد صحبت شده است، برای لغو فرمان ضد تعلیمی و ضدشغلی طالبان مؤثر نخواهد بود. قطع کمک‌ها، تعلیق فعالیت نهادهای کمک‌رسان و شکایت از وضعیت ناگوار میلیون‌ها هموطن ما که در نبود فرصت شغلی و قطع کمک‌ها با قطعی و مرگ روبه‌رویند، هیچ‌کدام بر طالبان اثر نخواهد گذاشت.

چه ابزار دیگری برای فشار بر طالبان وجود دارد تا چنان‌که در یک‌ونیم سال گذشته جامعه جهانی مدعی بوده است، با اعمال آن، امارت طالبان فرونیاشد و در عین حال مردم فرصت کار و تحصیل به دست آورند؟

رهبر طالبان و شورای علمایش از آغاز، موضع واضح داشته‌اند. در اولین مجلس عمومی که طالبان در تالار لویه‌جرگه برگزار کردند، ملا هب‌الله گفت که جز به تشکیل امارت و ساختن نظام مبتنی بر شریعت به هیچ معیار و اصلی پابند

نخواهد بود و به خواسته‌های خارجیان و جامعه جهانی واقعی نخواهد گذاشت. بعد از آن بی‌توجه به وزن بسته‌های دالری هفت‌هزار و بدون آن‌که به تقاضا و اعتراض شهروندان کشور واقعی بگذارند، برای زدودن نشانه‌های دولت قانون‌مند تا جایی پیش رفته‌اند که اکنون مثل دهه ۱۹۹۰، دولت به دستگاهی تقلیل یافته که فقط بلد است از مردم عشر، زکات و مالیات بگیرد و در بدل به آنان امر و نهی کند و مانع آزادی و رفاهشان شود. مولوی ندامحمد ندیم، وزیر تحصیلات عالی طالبان، نیز چندی پیش گفت اگر ارائه خدمات و پیشرفت کشور را می‌خواستیم، بیست سال جنگ نمی‌کردیم و در همان سال ۲۰۰۱ با جهان تعامل کرده مانع سقوط امارت می‌شدیم.

طالبان نجات زندگی آدم‌ها را مأموریت خود نمی‌دانند، بلکه نجات «دین» در اولویت کارشان قرار دارد. دینی که در تعبیر طالبان با آزادی نابود می‌شود، از تحصیل و کار زنان آسیب می‌بیند و با اعمال رنج و محدودیت بر مردم بقاء می‌یابد. معلوم نیست چه‌قدر زمان خواهد گرفت تا جهان باور کند، طالبان در پی ساختن دولت پاسخگو نیستند و به ارزش‌های پذیرفته‌شده حاکم بر رابطه دولت‌ها و ملت‌های عصر ما پایبند نمی‌باشند.